IANUARIE 1973 — ECHIPA NAȚIONALĂ ÎNTRE DOUĂ TURNEE DE IARNĂ — IANUARIE 1974

UN AN DE INCERTITUDINI

Recentele jocuri ale „tricolorilor" în Turcia, importantele restructurări ale lotului reprezentativ, ne-au sugerat tema acestor pagini, **o paralelă între startul din 1973 cu două săptămîni, ceea ce implică, desigur, și unele observații asupra comportării echipei României în anul trecut.**

În primul rînd, trebuie să ne întoarcem **la condițiile de ansamblu ale lui ianuarie 1973.** Numiți la cîrma echipei naționale, **Valentin Stănescu** și **Robert Cosmoc** se găseau în situația **de a prelua o ștafetă, nu de a lua ei un start.** Ei veneau la cîrma naționalei într-un **„moment X"** al cursei acestora spre calificarea în turneul final C. M. și — să recunoaștem — au unul foarte fericit, deoarece **nouă conducere tehnică pretia, bineînțeles, la schimbul respectiv, cu un handicap sensibil** (decisiv, cum s-a dovedit pînă la urmă) față de principalul — și singurul — concurent, reprezentativa R. D. Germane : punctul pierdut la Helsinki. Problema care li se punea era limpede : **să facă „tabula rasa"**, pornind cu un lot total

NISTOR

Va reuși tînărul fundaș stinga constănțean să se oțelnească la nivelul atins, înaintea lui, de Moconu sau Deleanu ?

remaniat, renunțînd la orice veleități de calificare sau să încerce să **aducă** — totuși, echipei, jocului ei — **îmbunătățirile ce se impuneau, fără discuție, și cu care să întreprindă tentativa cîștigării seriei ?**

Cei doi antrenori au ales cea de-a doua cale. (Desfășurarea ulterioară a „evenimentelor" în grupă avea să arate că el au procedat corect), pentru că soluția meciului nul la Leipzig-chela finală a ecuației, n-a fost, oricum s-ar spune, un deziderat intangibil, tar faptul că acest meci nul n-a fost realizat nu trebuie să ne facă să condamnăm un procedeu, la urma urmei foarte sportiv, acela de **a nu renunța la luptă înainte de a fi învins,** chit că există azi unele păreri după care trebuia procedat invers.

Așadar, **în turneul de iarnă din ianuarie—februarie 1973 s-a pornit cu un lot bazat pe vechea structură a echipei dar care a cuprins și nume ca Bölöni, Hajnal, Beldeanu, Troi, Sameș, Marcu,** nume pe care trebuie să le apreciem nu după rezonanță, mai mare sau mai mică, de azi ci după ceea ce „spuneau" ele la ora aceea. La încheierea turneului (după părerea noastră, mai folositor decît cel din acest an, deoarece **5 cuprins patru meciuri**) s-a putut desprinde **concluzia unui cîștig în pregătirea fizică** (a durat 20 de zile, în care s-a lucrat special pentru acest capitol), s-au conturat drept cîștigători **tot Troi și Beldeanu,** au apărut — sau au reapărut — **carențele jocului în atac.**

Primul meci întîlnit al anului, **cel cu U.R.S.S.,** de la Kiev, pierdut cu 2—0, a prilejuit (și din cauza **unor** indisponibilități : Dinu, Iordănescu), apariția altor încercări : **Vlad, Pescaru, Anca, Mureșan.** Acest joc, **unul** din cele mai slabe ale echipei, **a fost** — după părerea noastră — elementul principal care a determinat revenirea conducerii tehnice a echipei la **structura 1972 a lotului reprezentativ,** care oferea mai multă stabilitate, o garanție de omogenitate și care avea să-și facă loc, de altfel, în cel de-al doilea meci din 1973, cel oficial, **de la Tirana, cu Albania.** Față de vechea echipă, ceea ce a avut nou formația de la 6 mai a fost folosirea celor doi „extremi clasici", Troi și Marcu, noutate ce a concordat cu ideea de bază a unui meci în care echipa României întîlnea un adversar mai slab tehnic și cu care „tricolorii" nu aveau **„să ia la lupță"** pe planul unor savante strategii sau sisteme tactice.

Faptul că echipa a reușit victoria la Tirana la un scor nesperat (4—1) a reprezentat **o primă de încurajare pentru această formulă, menținută (cu o singură schimbare, Dobrin în locul lui Iordănescu) și în meciul următor, cel de la București cu echipa R. D. Germane, cîștigat de „tricolori" cu 1—0.**

Din acest moment, chestiunea calificării pentru C. M. se reduce la problema meciului de la Leipzig. Cu o echipă care era **ca formulă,** în liniile mari, cea a precursorului său, Angelo Niculescu, antrenorul Valentin Stănescu **nu putea ca tocmai înaintea meciului în care un rezultat egal îi era de ajuns, să treacă din nou la remanieri ;** mai ales că după victoriile de la Tirana și București nimeni nu simțea (sau nu declara) că echipa națională, așa cum se prezenta, ar fi înapta să aspire la punctul ce se dorea adus de la Leipzig.

Istoria acelui meci de la 26 septembrie (pierdut cu 2—0) este binecunoscută, nu mai revenim asupra golurilor primite din loviturî libere, asupra arbitrajului, asupra jocului echipei noastre la mijlocul terenului, nici asupra a ceea ce revista noastră numea, într-un comentariu asupra meciului la care ne referim, **„ofensiva activă, dar fără sufletul conflanz... ofensiv ?"** Ne vom reaminti doar să notăm **în legătură cu formula de echipă** (aceasta fiind de altfel aspectul pe care ne-am propus să-l urmărim în această scurtă trecere în revistă), **dispariția extremelor din cele două jocuri anterioare și înlocuirea lor cu Tarălungă și Iordănescu,** craiovenanul fiind înlocuit după primele 45 de minute cu Dembrovschi, care a făcut astfel singura sa repriză din anul trecut în echipa reprezentativă.

Așadar, după un turneu de iarnă și un prim meci care anunțau o **mobilitate în selecție,** a intervenit, **un recul, o revenire la o formulă care prezenta mai multă siguranță de moment.** Și orientare determinată, după cum aminteam, de condițiile de conjunctură, în speță „bătălie în marș" a calificării pentru C. M.

Meciul de încheiere a anului competițional, cel **cu Finlanda** de la București (9—0), disputat sub niște condiții cu totul ipotetice de calificare, a destins încordarea și a readus în formație pe **Sameș,** odată cu apariția lui **Pantea, M. Sandu, Dudu Georgescu,** nume ce anunțau jocuri ce aveau să fie făcut de selecționeri — spre o reclădire a „team"-ului reprezentativ — la începutul anului în care ne aflăm.

Așa cum mai spuneam cu altă ocazie, sub aspect cifric, bilanțul echipei naționale în 1973 este satisfăcător, în sensul că din cele 5 partide disputate (una dintre cele mai mici cifre de meciuri ale echipei naționale în ultimii ani !), reprezentativa noastră a cîștigat 3, pierzînd două în deplasare. Iar dacă restrîngem bilanțul la cele 4 meciuri oficiale din preliminariile C. M., ajungem la 3 victorii și o înfrîngere, aceasta din urmă însă în meciul decisiv.

Desigur însă, aceste cifre n-au prea multă sensă, **din momentul ce echipa noastră nu și-a atins obiectivul numărul 1, calificarea, așa încît acest 1973 rămîne un an nefructuos pentru echipa României.**

A fost un an agitat pentru „tricolorii", un an cu destul de multe incertitudini și instabilități.

Faptul că 1974 nu ne va pune decît din toamnă în fața unor meciuri oficiale (mai mult ca sigur, în fața unuia singur) ne îndreptățește să credem că **lotul reprezentativ va putea lucra de acum înainte mai destins și deci mai eficace.**

Adevărul este că în acest an însăși **acțiunea pornită de Valentin Stănescu pentru reconstrucția echipei naționale pare mai fermă decît a fost la începutul lui '73. El se anunță mai intransigent și mai radical, lucru care se vede din compoziția lotului.** Pentru că dacă întîmplările din lotul cu care a făcut turneul în Franța și Spania consta din a alătura 5—6 „aspiranți" lotului vechi integral (a lipsit atunci doar Nunweiller VI), iată că acum **procesul este mai intim, odată cu apariția numelor de autentică prospețime, dispărînd din lot o listă destul de lungă de vechi titulari.**

Ce perspective au acești jucători noi de a se titulariza, vom vedea ! În definitiv, și după turneul franco-spaniol, unul din tineri (Beldeanu) era dat de toată lumea „ca sigur", pentru ca pînă la urmă lucrurile să stea altfel ! Cert e probează, încă o dată, că în fotbal orice verdict definitiv ține... de la un meci la altul.

Radu URZICEANU

LA RĂSCRUCE...

Este într-adevăr, regretabil faptul, că „tricolorii" n-au avut posibilitatea prelungirii turneului de iarnă 1974 cu încă două jocuri. Următoarele două ieșe ar fi fost foarte utile, dat fiind că ar fi reprezentat o verificare suplimentară sub toate aspectele. Și cînd spunem asta, ne referim nu atît la calitatea jucătorilor asupra cărora s-au oprit antrenorii, cît, mai ales, la **ideea de joc** proiectată pentru perioada care începe. Dacă turneul ar fi oferit această posibilitate, probabil că la ora aceasta antrenorii ar fi și avut prilejul să tragă concluzii mai nete.

O scurtă recapitulare se impune. Noua conducere tehnică a echipei naționale, care va împlini curînd 400 de zile de luptă, a venit într-un moment cînd împrejurările au lăsat impresia că vechea echipă națională și-a încheiat în mod logic ciclul. Și chiar dacă vîrsta calendaristică a foștilor componenți ai echipei naționale nu părea să-i justifice sfîrșitul, trebuie să admitem că „oglinda cifrelor" nu era departe de adevăr, mai ales că nu trebuie să excludem din discuție factorul continuă (și subiectivă) a dorinței spectatorilor.

Odată veniți la echipa națională, cei doi antrenori și-au expus programul. Un program radical, în care premisele erau foarte clare : 1. **Accelerarea jocului la mijlocul terenului** (ca o reacție la vechiul stil de joc, taxat cu termenul nu prea ziaristic ales al „temporizării") și 2. **Reabilitarea totală a jocului pe extreme,** considerat a fi — după părerea mai multor tehnicieni — drept un mijloc de întărire a spiritului ofensiv.

Turneul de acum un an, întreprins în Franța și în Spania, a urmat cu consecvență aplicarea acestor idei de joc. La startul pregătirilor Troi și Marcu au fost considerați jucătorii apți să facă proasta prestație ambiguă a extremelor false Dembrovschi și Lucescu. În același timp, pentru a se asigura traversarea rapidă a terenului, s-a recurs la deplasarea lui Dinu, motorul capabil să asigure această dinamizare a jocului.

Antrenorii aș vrut să fie consecvenți cu ideile prezentate, neacceptînd ideea că Troi și Marcu sînt în primul rînd ființa condițiilor de joc pe care le-au în club, adică în ultimă instanță creația lui Cernăianu („prin sistemul adoptat și a lui Dobrin, ființa unpricepăcioasă în unele momente ale meciului, surprinzătoare, „rentabilă" în primul rînd importînd o mare adversari de clasă, „interlopă, într-un fotbal în care fundașii laterali, de valoare nu abundă — dovadă și dificultățile actuale ale selecționerilor).

Să trecem peste perioada competițională, încheiată, după cum se știe, la Leipzig și la București, și să ne oprim asupra momentului actual.

ANGHELINI
Ianșat în cursa spre... titularizarea în echipa națională

Ce ne arată bilanțul celor 400 de zile ? În primul rînd, **ideea de a asigura spiritul ofensiv și, implicit, eficacitatea atacului, prin dezlănțuirea extremelor, clasice, nu pare confirmată.** Atît Troi cît și Marcu joacă mult mai puțin personal în meciurile echipei naționale, față de cînd ce se întîmplă la club. Acești doi jucători sau, mai curînd, ideea despre jocul extremei nu prea au corespondență în fotbalul mondial. În momentul de față nu există în lume echipe naționale — și chiar de club — care să mizeze pe jocul clasic al extremelor W.M.-ului, în primul rînd pentru că extrema modernă este un jucător complet, a cărui vitezi obligatorie trebuie să aibă fundamentul unor calități tehnico-tactice generale care să nu facă inci o deosebire între potențialul de joc al unui mijlocaș sau al unui vîrf atac și cei ai jucătorului cu nr. 7 sau 11. Din această cauză, e greu de presupus că cele cîteva sprinturi pe care le-ar iniția Troi și Marcu (sau oricare alt jucător de profilul lor) pe un culoar rarefi liber ar putea compensa lipsa calităților necesare jocului combativ pe aproape tot terenul și în primul rînd lipsa calităților din care se naște **pressing-ul,** condiție absolut indispensabilă jocului modern în care, ca să parafrazăm o vorbă, „între mouventul atacului și cel al apărării nu există decît o fracțiune de secundă".

În ceea ce privește **accelerarea jocului la mijlocul terenului,** problemele nu sînt mai puțin importante. Cert este că ideea accelerării jocului la mijlocul terenului a contribuit la „retrogradarea" lui Dinu în stima unora dintre suporterii săi. Mai mult decît atît, viața fotbalistică demonstrează că traversarea rapidă la mijlocul terenului nu poate fi un scop în sine, cu atît mai mult cu cît ne aflăm într-o epocă în care cele mai mari echipe ale lumii — Brazilia și Ajax au exceleat, în primul rînd, prin inteligența calmă cu care au operat la mijlocul terenului, „transformîndu-l într-o rampă de lansare bazată pe rendința de a calcula totul și de a respinge hazardul.

Știm foarte bine că selecționerii au mari dificultăți. Nu puțini sînt jucătorii care au un talent special, parcă, în a deconspira. Beldeanu a fost unul dintre aceștia. Dudu Georgescu lasă impresia — cei puțin din declarațiile tehnicienilor — că nu se integrează deocamdată. Înbucurătoare pare a fi comportarea lui Anghelini și cea a lui Kun. De asemenea, se vorbește, cu unele speranțe, despre Balaci, deși nu se omite faptul să este defeitar în problemele marcajului.

Acum, la startul anului 1974, impresia generală este că **echipa națională nu poate miza decît pe inspirația jucătorilor în „buni de muncă" și „buni de servit".** În cochea echipă națională, Dobrin și Dumitrache au fost onorați cu dreptul de a fi serviți, fără a depune „munca neagră" a tuturor celorlalți. Echipa de astăzi este pîndită de același pericol, cu ei beneficiarilor fiind rezervat, după cît se pare, extremelor. Dacă se va proceda astfel, echipa națională se va confrunta cu greu într-un tot omogen. Cînd ceriul fundamental trebuie să fie în continuare cota de efort pe care jucătorul este capabil să o dăruiască echipei și numai echipei. Într-o perioadă în care Johan Cruyff se bate pe tot terenul, urmînd pînă la organizarea defuzii în fața porții lui Ajax — ieri, și a carcelonei — astăzi, într-o perioadă în care Gerd Muller aleargă greu pentru a scoate o minge din carcul propriu, rendința aristocratică de a justifica inapdudiile unor jucători prin „marile lor calități compensatorii" ni se pare a fi o afară fotbalului modern. Antrenorii echipei naționale afirmă, după isțanbul și Izmir, că Anghelini se dovedește un jucător bun în toate cele trei zone componente ale terenului — apărare, mijloc, atac. El mai susțin că Balaci va putea fi determinat să iunte în apărare. Și dacă ei așa cred, înseamnă că așa este. Și mai mult impresia unui jucător polivalent. Să sperăm că aceste prosiscuri se vor confirma. Dar, mai mult decît asta, speranța noastră este că echipa națională va reuși să fie în cea ce vrenea. Cu ani în urmă se spunea că Schwartz a gîndit și a mușchi pentru a-l lansa pe Dobay. Ceva mai tîrziu sa afirmat că un „printre" al lui Dobrin valorează mai mult decît efortul linei echipe întregi, subliniind parcă rnia de demarcație între creatori și realizatori. Astăzi, accentul a fost deplasat. Astăzi, **realizatorul scutit de obligațiile creației** (la fel ca și creatorul liberat de unele „munci grele") **apare doar unui moment depășit în evoluția fotbalului.**

Ioan CHIRILA

...Balonul a poposit în poarta echipei **Fenerbahce.** De la centrul terenului, **Dobrin** i-a pasat, lateral, lui Anghelini, urcat în atac. Acesta a transmis balonul lui **Balaci,** de la care a revenit la **Dobrin,** dep.sat în preajma careului de 16 m. A urmat un schimb de pase cu **Dumitru,** apoi un „un-doi", care a pus pe picior greșit toată apărarea adversă. **Dumitru** a intrat, cu mingea la picior, pînă lîngă careul mic. **Datcu** a încercat să-i închidă unghiul, dar jucătorul nostru a trimis balonul cu latul, pe lîngă portar, în unghi lung. **Kun** (în stinga), **Mustafa** (8), **Timucin** (2) și **Osman** (9) privesc cum mingea se oprește în plasă.

...Era minutul 10, cînd tricolorii au deschis scorul în meciul cu Fenerbahce (2—1), la capătul unei acțiuni dintre cele mai reușite.

Foto : **HUSEYIN KIRCALI** — Istanbul

TESTELE DE LA ISTANBUL ȘI IZMIR

Meciul de la Leipzig a rămas în urmă. Odată cu partida de la Tirana, Albania— R. D. Germană, speranțele în calificarea echipei noastre naționale la turneul final al C. M. '74 s-au supberat. Din acest moment, pentru selecționata României nu se mai punea decît o problemă : **pregătirea pentru viitoarele confruntări internaționale, mai apropiate sau mai îndepărtate, vizînd, ca obiectiv principal, turneul final al competiției mondiale din 1973.**

★

La 18 ianuarie, noul lot național se reunea la București. Au fost convocați de **Valentin Stănescu** și **Robert Cosmoc** 17 jucători, cei cu care, după șase zile de pregătiri la Snagov, și după amicalul cu Metalul Mija (joc care, din cauza terenului impropriu, nu avea să fie edificator), la 23 ianuarie se preca în turneul din Turcia, pentru antrenamente în condiții de climă mai bune și două meciuri-test cu formații fruntașe din campionatul turc.

Cine erau cei cu care **V. Stănescu** pleca în drum ? Citeva nume consacrate pe plan internațional : **Dinu, Dobrin, Dumitru, Rădueanu.** Alături de acestea, altele pe cale de deplină afirmare — **Troi, Marcu, Sameș, M. Sandu, D. Georgescu,** care au și îmbrăcat tricoul echipei. Și, în fine, „noul val", în componența căruia intrau jucătorii de perspectivă, ca **Anghelini, Nistor, Fl. Marin, Balaci** și **Jivan.** Au fost „reconsiderați" **Kun** și **Broșovschi,** chemați odată la lot ca mari speranțe și apoi uitați ca niște anonimi. Al 17-lea, un nume cunoscut, și el remarcat în campionatul nostru : **Nicuiescu,** fundaș al Universității Craiova.

Așadar, un lot eterogen, poate, a cărui unitate, omogenitate, calități indispensabile ocărîrî colectiv, trebuiau realizate pe toate planurile, fizic-tehnic-tactic-psihic. Sub acest aspect, turneul din Turcia a constituit prima și poate cea mai importantă acțiune. **Și vom consemna în aceste rînduri, cu satisfacție, că sudura sufletească s-a realizat fără mari eforturi, fără fenomene de... respingere. Cei mai vechi, spre cinstea lor, i-au primit cu căldură pe cei tineri și nimeni nu s-a simțit stingher pentru că nu a avut motive.**

O NOUĂ STRUCTURĂ A ECHIPEI

La Istanbul și Izmir, tricolorii au fost supuși unor teste dificile prin sustinerea partidelor cu **Fenerbahce** și **Altay.** Dificile, mai întîi, pentru că stadiul de pregătire a adversarilor era cu totul altul. Fotbaliștii turci se aflau în faza de finisare a pregătirii lor, deoarece la 9 februarie va suna gongul returului. Pentru fotbaliștii noștri, jocurile constituiau, de fapt, primele apariții în acest sezon, primele jocuri după o pregătire la munte, ceea ce diferă total de cerințele unui joc, în care ai în față internaționali ca **Ilmaz, Ziya, Cemil, Ender** (Fenerbahce), **Alyer, Mustafa** (Altay). Asupra formulei de echipă, după multe consultații și chibzuințâ, antrenorii **Valentin Stănescu** și **Robert Cosmoc** au ajuns la concluzia că — la această oră — ea ar fi cea mai bună în următoarea alcătuire : **Rădueanu — Anghelini, Sameș, Dinu, Nistor — Dobrin, Dumitru, Balaci — Troi, Kun, Marcu.** De fapt, cu această formulă de echipă s-au început ambele partide (ca de altfel, și întîlnirea cu Metalul Mija, dinaintea plecării în Turcia). Destule noutăți în formație. **Aparițiа celor doi fundași laterali,** titularizarea lui **Sameș,** aflături de **Dinu,** în centrul apărării, au tuncuarea în focul întrecerii a unui jucător ce s-a dovedit a fi de real talent, dar care încă nu a împlinit 18 ani, craiovenaul **Balaci,** și distribuirea în rol de vîrf retras a lui **Dobrin,** care să-l susțină pe noul venit în centrul liniei de atac. **Și aradeanul Kun,** și să facă legătura cu apărarea. Așadar, era vorba de o nouă structură a echipei.

În general, **vom spune că în turneul din Turcia, în ansamblu** (fiindcă au fost și excepții individuale), **formația noastră a dat satisfacție.** Facem această apreciere ținînd seama de perioada în care a avut loc turneul, de nivelul diferit de pregătire a jucătorilor. Vorbind despre acest capitol, trebuie să amintim de o constatare făcută de antrenori, ca și de medicul lotului, dr. **D. Tomescu,** aceea că unii dintre selecționabili nu s-au prezentat la lot la nivelul de pregătire cerut, cum a fost cazul lui **M. Sandu, Fl. Marin, Rădueanu** și chiar **Troi** și **Marcu.** Nivelul lor a fost în contrast cu declarațiile care s-au făcut în perioada de pregătire la munte, potrivit cărora, la cluburi, s-a lucrat serios, atît cantitativ cît și calitativ. Or, exemplele respective nu prea au confirmat declarațiile de atunci.

LACUNE MAI VECHI...

Chiar dacă era vorba de un meci la început de sezon (cu Fenerbahce, 2—1), în jocul formației noastre, pe lîngă realizările relevate, s-au manifestat și scăderi. În primul meci, deși o mare perioadă de timp a avut inițiativa, echipa noastră nu și-a organizat temeinic acțiunile și nu și-a concretizat atacurile prin șuturi. În prima repriză a partidei cu Fenerbahce, s-a șutat doar de patru ori la poartă (dintre care două șuturi pe spațiul porții), iar după pauză de cinci ori, o singură dată fiind nimerită poarta, atunci cînd a înscris **Kun.** Or, **cu numai nouă șuturi la poartă, orice idee de joc își pierde din conținut.** În partida de la Izmir (2—2, cu Altay), la acest capitol, situația s-a îmbunătățit simțitor. S-a șutat de 22 de ori, dintre care 13 șuturi au mers pe spațiul porții. Acest salt calitativ-cu-mijlocașilor și, în principal, jocului mai bun al extremelor, ieșite din anonimatul primei partide. Vorbind despre **joc** și **extreme,** trebuie să mai amintim de un lucru, de altfel mereu discutat de antrenori, dar prea puțin aplicat de jucători : **desfășurarea atacului pe spații mari, de preferat pe extreme, de unde să se centreze rapid și precis la jucătorul cel mai bine plasat. Dar Troi și Marcu,** de regulă, au păcătuit prin intrări pe centru, în zona aglomerată, sau prin întîrzierea cu care centrau, ca să nu mai amintim de insuficienta aplicare a pressingului, deși este o cerință vitală în contextul noii idei de joc.

CÎTEVA SEMNE DE ÎNTREBARE

Desigur, cele două **jocuri** susținute în Turcia, în perioada unui turneu de numai șapte zile, sînt insuficiente pentru a trage concluzii definitive. **Dar cele două partide ne-au oferit cîteva confirmări privind jocul bun și rolul major pe care-l au și acum în sînul echipei Dinu și Dumitru,** care **impreună cu Anghelini și Kun,** și **chiar Balaci, au fost printre cei mai activi.**

Brașoveanul, dirz, nuncitor, merceu prezent pe fază, **poate rezolva** problema fundașului lateral dreapta. La fel și **Sameș,** mai bun în al doilea joc. În ceea ce privește portarul, momentele dificile au fost destul de rare pentru a-i oferi lui **Rădueanu** o remarcă specială. A avut cîteva intervenții bune, unele chiar salvatoare, dar a și greșit de cîteva ori, o dată decisiv, la primul gol de la Izmir. Am fi trecut cu vederea acest „accident", dar să nu uităm că el lot din neatenție. **Rădueanu** a primit goluri neașteptate în partide de mare importanță.

Turneul din Turcia a demonstrat că mai e nevoie de căutări sau de confirmări. Ne referim la evoluția lui Nistor, la al doilea vîrf de atac — Kun fiind una din soluții pentru vîrful avansat — **și extrema dreaptă. Forma și comportarea lui Troi au ridicat probleme, după cum, dacă nu se va îmbunătăți randamentul lui Marcu, nici aici situația nu e roză.**

Aflată la început de drum, **noua echipă națională mai are nevoie de multe și importante acumulări. Pentru realizarea lor e nevoie de o pregătire temeinică la cluburi, în vederea găsirii piceior necesare.**

Constantin ALEXE

ANUL TRECUT, ÎN CIFRE

VALENTIN STANESCU
scrutînd viitorul !

● În anul 1973, au îmbrăcat tricoul primei reprezentative **24 de jucători.** Iată numele lor și — în paranteză — numărul de meciuri la care au luat parte.

Răducanu (5), Sătmăreanu (5), Pescaru (1), Vlad (1), Sameș (2), Deleanu (5), Dumitru (5), Beldeanu (1), Anca (1), Radu Nunweiler (4), Troi (3), Marcu (5), Dumitrache (5), Mureșan (1), Lucescu (1), Antonescu (4), Dinu (4), Iordănescu (2), Țarălungă (3), Dobrin (2), Dembrovschi (1), Pantea (1), M. Sandu (1), Dudu Georgescu (1)

● După cum se vede, șase jucători (Răducanu, Sătmăreanu, Deleanu, Dumitru, Dumitrache și Marcu) **au jucat în toate cele cinci meciuri** din anul trecut. (Jumătate din aceștia, Sătmăreanu, Deleanu, Dumitrache n-au mai făcut parte din lotul care a început — recent — pregătirile în Turcia). Dintre cei-lalți jucători de bază ai echipei, Dinu și Antonescu au lipsit de la Kiev, iar Radu Nunweiller de la meciul de încheiere a sezonului, cu Finlanda.

● Cei 24 de purtători ai tricoului echipei naționale în 1973 fac parte din următoarele 11 cluburi: Dinamo (6), Steaua (5), F.C. Argeș (3), Universitatea Craiova (2), Universitatea Cluj (2), Rapid, Sportul studențesc, Steagul roșu, C.S.M. Reșița, F.C Constanța și Sport Club Bacău, cîte unul.

● Numai **3 jucători au fost folosiți pe durata integrală a celor cinci meciuri,** adică 450 de minute. Ei sînt: Răducanu, Sătmăreanu și Deleanu, (Dumitru a fost înlocuit în finalul meciului cu U.R.S.S., Dumitrache la pauza aceluiași meci, iar Marcu a avut două meciuri în care a intrat în joc după pauză). Cele mai puține minute de joc în anul trecut în națională: Beldeanu, 8 minute, la Kiev.

● Cele mai mari medii ale notelor (acordate de revista noastră) în anul 1973: **Antonescu și Dinu cu 7,50,** urmați de Răducanu, Sătmăreanu și Dumitrache cu 7,40 și de Dumitru cu 7,20.

● Jucătorii Pescaru, Vlad, Beldeanu, Anca, Mureșan și Lucescu au apărut doar în meciul de debut al anului, la Kiev. În schimb, Pantea, Dudu Georgescu și M. Sandu au jucat doar în meciul ultim, la București, cu Finlanda.

● Golaverajul echipei noastre naționale în 1973 a fost de 14—5, iar golgeterii : **Dumitrache** (5), Dumitru, Marcu și M. Sandu (cîte 2), Țarălungă, Pantea și D. Georgescu (cîte 1).

„Unsprezecele" reprezentativ, înaintea meciului de la București cu R.D.G.